

at få et sligt bevis, men ingen pligt.

„*Moder og barn bør bære samme navn*,“ siges der også. Dette kan nås ved, at barnet, der fødes til sin faders navn, tillige døbes med sin moders. Den indvending er gjort — og med en vis ret — at hvis hvert barn fik både sin fars og mors navn, blev navnene længere og længere. Men ifølge loven er faderens navn stamnavnet; moderens, som var dåbsnavnet, kunde man jo i næste ætled lade falde. Hvis den tanke-virkelig skulde gennemføres, at barn og moder skulde bære samme navn, måtte døtre jo netop ikke skifte navn, når de giftede sig, da de så ikke længere bærer moderens navn. Tankegangen ved hele overklassens navneskik er den, at manden er den eneste, der betyder noget; han har en stilling ude i livet, han bærer en titel, som hustruen også får, hans navn bliver hendes og hun er kun et *tilhæng*, som får sin glans, sin betydning og sit navn fra ham.

Men nu begynder kvinderne også at betyde noget ude i livet, de får stillinger, tjener penge, opretter ofte ægtepagt, når de gifter sig, ja, har nu endogså fået kommunal stemmeret og får måske snart den politiske! Hvad under, at de så begynder at føle trang til også at holde sit eget navn?

Den opfattelse af hustruen som kun værende til som et tilhæng til manden har nu også virket ind på opfattelsen af den ugifte kvindes stilling i slægten. Man ser det bedst, når man slår op i Danmarks adelsårbog. Der nævnes en adelsmand og alle hans børn, men ihvorvel en *datter* akkurat ligeså vel fødes til sin faders stamnavn som en *søn*, ja, har samme *juridiske* ret til faderens efternavn som sønnen, nævnes kun *sønnens* efternavn, *datteren* menes overhovedet intet efternavn at have med mindre hun gifter sig og får mandens.

Og så lidet regner man en kvinde for, at en slægt betragtes som uddød, når den sidste mand er død, selv om der lever en kvinde af ætten endnu. I illustreret tidende for første marst 1908 læstes følgende:

Danmarks ældste Adelslægt uddød.

„I en lille Lejlighed i et tarveligt Hus i Sølvgade døde for en Maanedstid siden en ensom gammel Dame, der hverken havde Slægt eller synderlig mange Venner, og som dog bar et af de stolteste Navne indenfor den danske Adel. Som den sidste svage Spire efter et mægtigt Træ, der bredte sig med Rødder og Krone over vort lille Land, levede Sofie Caroline Urne sit Liv, glemt og overset, indtil ogsaa hun gik ud og med hende Navnet Urne, der nu har ophørt at leve.

I og for sig uddøde Slægten allerede for 5 Aar siden, da den sidste af Mandslinien, Axel Urne, Fuldmægtig i Postvæsenet, afgik ved Døden, o. s. v.“

Sålidet regner man en kvinde for! Ætten regnes for uddød, skønt der lever en kvinde ved navnet Urne og med Urnernes blod i sine årer. I sandhed! kvinderne er tålmodige! År efter år ser adelskvinderne i Danmarks adelsårbog, at der ikke tildeles døtrene det efternavn, de med fuld juridisk ret bærer efter sin far; de hører gang på gang, at en æt regnes for uddød, når mandslinien er uddød — ikke en rejser hovedet og siger: „jeg er et menneske for mig selv, ikke alene skabt til at være en mands hustru og kun få et navn ved ham.“

Det går nu så vidt, at det er ved at blive almindeligt at kalde hustruen ved mandens titel — hvor han ingen titel har ved hans arbejde, som hun ikke udfører — f. eks. „fru overretssagfører Jens Hansen.“ Kan man kalde den måde at forestille på, praktisk? Man ser hende komme ind i stuen med overretssagfører Hansen, så der er en temmelig stor sandsynlighed for, at de er gift. Men er hun maaske selv overretssagfører? Nu gives der jo kvindelige sagførere. Og hvad er hendes eget fornavn? Hvad slægt hører hun til? Det forekommer mig, at det er en *grumme upraktisk* måde at nævne hustruen på! Jo flere kvindelige overretssagførere, læger o. s. v. der bliver, desmere vil det også gå af brug. Hvor en kvinde ligeså hyppig som manden indtager stillingen, der hører man det heller ikke. Hvem

vilde sige: fru *skuespiller* Vilhelm Wiehe? Det kommer af, at der er så mange kvindelige skuespillere.

Man siger, at det er mere *praktisk* at tage mandens navn. Det er der afvigende meninger om. Meningen med et navn er vel, at det skal betegne, hvilken æt man hører til, af hvad rod man er runden, og hvis blod der løber i ens årer; hvem man er gift med, er jo ikke så svært at finde ud af, da gifte folk plejer at bo sammen og have fælles børn.

„Hustruen bliver indpodet på stammen“, siger man. Men lignelsen halter; man indpoder en ædel rose på en vild stamme og hele roser bærer navn efter den ædle rose; her er det modsat — vil man gennemføre lignelsen, må slægten bære den indpodede hustrus navn. Mellem to levende mennesker dur indpodning ikke de bærer hver sin æts åsynsdrag og særpræg og bør derfor hver bære sin æts navn.

(Fortsættes).

Fra England.

Bøn om Vaabenstilstand.

I „The Times“ for den 24. Oktober skriver *Biskoppen af Winchester* en Artikel, som har vakt megen Opmærksomhed i England.

Biskoppen var Præsident ved en Kirkekongres, der fornylig afholdtes i Southampton, hvor man indgaaende forhandlede Kvindesagsspørgsmaalet i sin Helhed, og han siger, at der i den Del af den religiøse Verden, som ikke netop kan betegnes som »letbevægelig«, er et Ønske tilstede om, at praktiske Forslag til Forbedring af Kvinders Stilling i det hele underkastes oprigtig og velvillig Overvejelse. — Om de »militante« Kvinder siger han, at han aldrig har lagt Skjul paa, at de handlede — og handle — højst urigtigt, skønt der bagved deres Handlinger ligger megen Ridderlighed, dyb Overbevisning og Viljekraft. — Han henstiller til dem at indføre Vaabenstilstand, og til deres Modstandere til Gengæld: »at anerkende Tilstedeværelsen, Dybden og Styrken af en Bevægelse blandt Kvinder for at opnaa en fyldigere Tilværelse, større Ære og værdigere Behandling af Mændene.« Han maner til at se bort fra den stridende Bevægelses